

[Undervisningsministeren.]

forleden dag, at når der overhovedet blev nogle argumenter at høre på for udvalget fra kommissionens side, skyldtes det den henvendelse, jeg på et lidt sent tidspunkt, indrømmer jeg, rettede til kommissionen. Jeg mente, det var rimeligt, at kommissionen selv henvendte sig, men da jeg ikke ønskede denne sag afgjort, før kommissionen overhovedet havde henvendt sig til udvalget, foranledigede jeg det møde, der dog gav anledning til, at der kom nogen meningsudveksling i stand.

Når det ærede medlem hr. Poul Møller efterlyste det grønlandske landsråds behandling af sagen, kan jeg kun sige, at jeg skal forsøge at spare polemikken til en lejlighed, hvor den måske gør sig bedre. Vi er imidlertid, som det ærede medlem måske har set af nogle annoncer i dagspressen, vældig i bekneb for mandskab i undervisningsministeriet, og jeg ville på grund af det ærede medlem hr. Poul Møllers kvalifikationer særdeles gerne være med til at ansætte det ærede medlem, hvis det ærede medlem ønskede det, selv om jeg må indrømme, at det ærede medlems form for sagsbehandling gør mig betænkelig. Det ærede medlem har gjort sig til specialist i hele tiden at finde ting, der kan skubbe det 3 år, et halvt år, nogle uger eller nogle måneder igen, uden at disse ting ikke kunne være kommet frem på et tidligere tidspunkt.

Når det ærede medlem nu nævner spørgsmålet om Grønlands landsråd og Flatøbogen, kan jeg sige, at jeg har gjort mig den ulejlighed at undersøge, hvornår Grønlands landsråd har holdt møder. Det har holdt to møder i fjor: i marts og det ordinære møde fra august til oktober. Det ordinære oktobermøde sluttede 14 dage efter, at det ærede medlem havde fremsat den udtalelse til Kristeligt Dagblad, som det ærede medlem nu søger at gøre sig store anstrengelser for at komme op igen på land fra, altså på et tidspunkt, hvor det ærede medlem vidste, at lovforslaget ville komme i uændret skikkelse. Altså hvis dette med det grøn-

landske landsråd havde været et ønske om at spørge for at få et svar og ikke for at få en udsættelse, var det tidspunktet, der skulle have været spurgt, et eller andet tidspunkt mellem 1961 og nu. Det var dog rimeligt, når man sagde, at man troede, der skulle ske noget i de 3 år.

Der er i øjeblikket ekstraordinært møde i landsrådet. Det begyndte den 10. maj, det ærede medlem kunne eventuelt nogle dage før den 10. maj have foreslået at bringe denne sag frem, men han førte den først frem i slutningen af udvalgsrådet forleden dag, sådan at det ærede medlem var helt sikker på, at spørgsmålet heller ikke nu kunne komme til behandling i landsrådet. Men for befolkningen skal det se ud, som om der nu igen er noget, vi ikke vil give tid til. Altså det har været det ærede medlems fremgangsmåde hele vejen igennem fra punkt til punkt at arbejde på den måde at finde nye udsættelsesmanøvrer.

Det ærede medlem omtalte sin udtalelse i september 1964 — den udtalelse, som det ærede medlem hr. Dupont citerede — og hvori det ærede medlem gav udtryk for, at hvis det blev tale om et uændret lovforslag og det blev vedtaget igen af et flertal, skulle der ikke ske yderligere, så var de statsretlige muligheder udtømt, og som motivering for at kunne udtale sig sådan sagde det ærede medlem, at han ikke kendte regeringens stilling i september til spørgsmålet om ekspropriation. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt. Ny forklaring udbedes! Det lader sig ikke opretholde, at ordføreren for et stort parti i denne sag er uvidende om, at regeringen i 1961 og hver gang siden, der har været spurgt om noget i denne sag, har sagt: vi mener ikke, det er ekspropriation, men for at undgå unødigt splid tager vi den udsættelse, der blev opfordret til i 1961. Det lader sig ikke opretholde, at det ærede medlem er uvidende om det i september, da denne udtalelse blev fremsat. Jeg ved ikke, med hvilket motiv det ærede medlem har fremsat den, jeg ved ikke på hvilken baggrund, jeg ved én